

Οσία Ανα-στασία η πατρικία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού Α' του Μεγάλου, ο οποίος βασίλευσε από το 527 μέχρι το 565 μ.Χ., ζούσε στην Κωνσταντινούπολη μια γυναίκα, ονόματι Αναστασία, η οποία καταγόταν από ευγενείς και πλούσιους γονείς και διακρινόταν για τη βαθιά ευσέβειά της προς το Θεό. Η γυναίκα αυτή, που ήταν πρώτη πατρι-κία του Βασιλιά, είχε το φόβο του Θεού στην ψυχή της και πορευόταν σύμφωνα με τις εντολές Του. Είχε, επίσης, φυσική ανδρεία και πολλή πραότητα, ώστε όλοι χαίρονταν με τις αρετές της, και βέβαια ο ίδιος ο Βασιλιάς.

Πηγή: westernhumanities101.pbworks.com/

Επειδή δε ο σπορέας των ζιζανίων, ο διάβολος, έχει τη συνήθεια να φθονεί πάντοτε και να διαβάλλει το καλό και, ακόμη, δεν αφήνει να έχουν ανάπαυση και ησυχία οι ενάρετοι άνθρωποι, φθονήθηκε η γυναίκα αυτή, η Αναστασία, από τη Βασίλισσα. Μόλις όμως η όντως φρόνιμη κατά Θεόν Οσία πληροφορήθηκε από κάποιον ότι τη φθονούσε η βασίλισσα Θεοδώρα, είπε στον εαυτό της: «Αναστασία, τώρα ακριβώς σου παρουσιάστηκε η κατάλ-ληλη ευκαιρία· σπεύσε και σώσε την ψυχή σου. Έτσι, και τη Βασίλισσα θα απαλλάξεις από τον υπερβολικό και παρά-λογο φθόνο της και τον εαυτό σου θα προετοιμάσεις για την ουράνια βασιλεία».

Ύστερα από τις σκέψεις της αυτές η Οσία μίσθωσε πλοίο και, αφού σύναξε και πήρε μαζί της ένα μέρος από τα πλούτη της, ενώ όλα τα άλλα τα εγκατέλειψε, πήγε στην Αλεξάνδρεια. Εκεί, σε έναν τόπο ονομαζόμενο Πέμπτο, έχτισε

Μοναστήρι, στο οποίο και ησύχαζε, υφαίνοντας ιερά υφάσματα και προσπαθώντας να είναι αρεστή στο Θεό. Στον τόπο δε εκείνον σώζεται μέχρι σήμερα το Μοναστήρι αυτό και επονομάζεται «Μοναστήρι της Πατρικίας».

Μετά από μερικά χρόνια όταν πέθανε, (το έτος 548), η βασίλισσα Θεοδώρα, ο Βασιλιάς θυμήθηκε την Αναστασία την πατρικία και έστειλε παντού ανθρώπους του, αναζητώντας την επιμόνως. Τούτο όμως το πληροφορήθηκε η αμνάς του Θεού και αμέσως έφυγε νύχτα από το Μοναστήρι της και πήγε στη Σκήτη του αββά Δανιήλ, στον οποίο και εξομολογήθηκε όλα όσα την αφορούσαν. Μετά την εξομολόγησή της ο μακαριστός Γέροντας την έντυσε με ανδρική ενδυμασία και την ονόμασε Αναστάσιο ευνούχο. Ακολούθως, αφού την έκλεισε σε ένα σπήλαιο, το οποίο βρισκόταν μακριά από τη Σκήτη του, της έθεσε κανόνα και της έδωσε εντολή να μην εξέλθει ποτέ από αυτό, ούτε να επιτρέψει σε άλλον την είσοδο σε καμιά περίπτωση. Διόρισε δε έναν αδελφό της Σκήτης να της πηγαίνει μια φορά την εβδομάδα ένα σταμνί με νερό, να το αποθέτει έξω από το σπήλαιο και, λαμβάνοντας την ευχή, να αποχωρεί.

Εκεί λοιπόν έμεινε κλεισμένη, χωρίς να βγει ποτέ, επί είκοσι οχτώ ολόκληρα χρόνια η αδαμάντινη και ανδρεία εκείνη ψυχή, τηρούσα σχολαστικά τον κανόνα του Γέροντα. Ποιός άραγε νους ή γλώσσα έχει τη δύναμη να εννοήσει ή να διηγηθεί ή να παραδώσει γραπτώς τις κατά Θεόν αρετές που απέκτησε η Αναστασία στο διάστημα των είκοσι οχτώ ετών. Αρετές που καθημερινά τις εκδήλωνε προς το Θεό. Ποιός μπορεί να εννοήσει πράγματι, και να περιγράψει τα δάκρυά της, τους στεναγμούς, τους οδυρμούς, τις αγρυπνίες, τις προσευχές, τις αναγνώσεις, τις ορθοστασίες, τις γονυκλισίες, τις νηστείες της. Προπάντων δε ποιός μπορεί να διηγηθεί τους πολέμους της και τις επαναστάσεις της κατά των δαιμόνων, ή τις ηδονικές απαιτήσεις της σάρκας και τις πονηρές ενθυμήσεις, καθώς και όλα όσα θα ικανοποιούσαν αυτές; Επιπλέον, το γεγονός ότι δεν εξήλθε καθόλου από το σπήλαιο επί είκοσι οχτώ ολόκληρα χρόνια, γυναίκα συγκλητική, που είχε συνηθίσει στα βασιλικά ανάκτορα να συναναστρέφεται με πλήθος ανδρών και γυναικών, προκαλεί έκπληξη σε κάθε νου και διάνοια. Με τέτοιους, λοιπόν, αγώνες αγωνίστηκε η Αναστασία η πατρικία και, έτσι, έγινε δοχείο του Αγίου Πνεύματος.

Η Οσία είχε την ευλογία να προαισθανθεί την προς τον Κύριο εκδημία της. Τότε έγραψε σε ένα όστρακο προς τον Γέροντα τα εξής: «Πάτερ τίμιε, πάρε μαζί σου σύντομα το μαθητή σου, που μου έφερνε το νερό, και τα κατάλληλα για την ταφή εργαλεία και έλα να κηδεύσεις Αναστάσιο τον ευνούχο». Μόλις έγραψε στο όστρακο τα λόγια αυτά, το απόθεσε έξω από τη θύρα του σπηλαίου. Ο δε Γέροντας, ο Δανιήλ, αφού πληροφορήθηκε το γεγονός αυτό διά νυκτερινής

οπτασίας, είπε στο μαθητή του: «Τρέξε γρήγορα, αδελφέ, στο σπήλαιο που βρίσκεται ο αδελφός Αναστάσιος ο ευνούχος και ερεύνησε έξω από τη θύρα. Εκεί θα βρεις ένα όστρακο γραμμένο· πάρ' το και φέρ' το σ' εμάς όσο μπορείς πιο γρήγορα». Ο μαθητής πήγε πολύ γρήγορα, πράγματι, και το έφερε. Μόλις δε ο Γέροντας το διάβασε, δάκρυσε και, αφού πήρε βιαστικά τον αδελφό και τα κατάλληλα για την ταφή εργαλεία, πήγε στο σπήλαιο. Αμέσως άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα και βρήκε τον Αναστάσιο τον ευνούχο να έχει υψηλό πυρετό. Τον πλησίασε και, προσπεσών επί το στήθος του, του είπε: «Είσαι ευτυχής, αδελφέ Αναστάσιε, γιατί, φροντίζοντας πάντοτε για την ώρα αυτή, καταφρόνησες την επίγεια βασιλεία. Προσευχήσου λοιπόν στον Κύριο για εμάς». Είπε δε τότε η Οσία: «Εγώ μάλλον, πάτερ, έχω την ανάγκη πολλών προσευχών κατά την ώρα αυτή». Ο Γέροντας όμως της απάντησε: «Αν πέθαινα εγώ πριν από σένα, βε-βαιότατα θα έπρεπε να προσευχηθώ εγώ για εσένα». Τότε εκείνη ανασηκώθηκε λίγο στο ψάθινο στρώμα της, προσευχήθηκε και καταφίλησε την κεφαλή του Γέροντα. Ο Γέροντας, στη συνέχεια, πήρε το μαθητή του από το χέρι και τον έριξε στα πόδια της λέγοντας: «Ευλόγησε τον μαθητή μου, το τέκνο σου». Η Οσία αμέσως ευλόγησε τον μαθητή με τα εξής λόγια: «Θεέ των Πατέρων μου, που παρίστασαι σε εμένα την ώρα αυτή, για να με χωρίσεις από το σώμα τούτο, Συ που γνωρίζεις τις οδοιπορίες του αδελφού αυτού προς και από το σπήλαιο, για το όνομά Σου και για τη δική μου ασθένεια και ταλαιπωρία, ανάπαυσε το πνεύμα των αγίων Πατέρων σ' αυτόν, όπως ακριβώς ανέπαυσες και το πνεύμα του προφήτη Ηλία στον Ελισσαίο».

Έπειτα η Οσία έστρεψε το βλέμμα της προς τον Γέροντα και του είπε: «Στο όνομα του Κυρίου, πάτερ, μη μου βγάλετε τα ενδύματα που φορώ και να μη μάθει κανείς τα σχετικά με εμένα». Έπειτα, αφού μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων, είπε: «Σταυρώστε με και προσευχηθείτε για εμένα». Εν συνεχεία, αφού κοίταξε προς την Ανατολή, έγινε το πρόσωπό της ολοφώτεινο, σαν να άναψε μπροστά του πυρσός και να το φώτισε. Ακολουθώς έκαμε το ση-μείο του Σταυρού και είπε: «Κύριε, στα χέρια Σου παραδί-νω το πνεύμα μου». Και αφού είπε τα λόγια αυτά, παρέ-δωσε το πνεύμα της.

Μόλις έσκαψαν και άνοιξαν τάφο, μπροστά στο σπή-λαιο, ο Γέροντας έβγαλε το ένδυμά του και το έδωσε στο μαθητή του λέγοντας: «Φόρεσε, τέκνο μου, στον αδελφό, το ένδυμα αυτό πάνω από τα δικά του ενδύματα». Ενώ, λοιπόν, ο αδελφός φορούσε το ένδυμα του Γέροντα στη μακαριστή Οσία, φάνηκαν σ' αυτόν οι μαστοί της σαν φύλλα καταξεραμένα. Αλλά περί αυτού δεν είπε τίποτε στο Γέροντα. Όταν όμως τελείωσε η κηδεία και ενώ επέστρεφαν στη Σκήτη, είπε ο μαθητής: «Γνώριζες, Πάτερ, ότι ο Αναστάσιος ο ευνούχος ήταν γυναίκα;». Ο δε Γέροντας του απάντησε: «Και βέβαια το γνώριζα, τέκνο μου. Για να μη γίνει όμως γνωστό το

γεγονός αυτό παντού, την έντυσα με ανδρική ενδυμασία και της έδωσα το όνομα Αναστά-σιος ο ευνούχος, ώστε να μη δημιουργείται καμιά υποψία. Έτσι, αν και αυτή αναζητήθηκε από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό με πολλή επιμονή σε κάθε χώρα, και μάλιστα στα μέρη αυτά που εμείς ασκητεύουμε, διαφυλάχτηκε διά του τρόπου αυτού, με τη χάρη του Θεού, και αυτός δεν τη βρήκε». Ακολούθως ο Γέροντας διηγήθηκε στο μαθητή του, με κάθε λεπτομέρεια, το βίο της οσίας Αναστασίας της πατρικίας.

(Γεωργίου Δ. Παπαδημητρόπουλου, Θεολόγου-Φιλολόγου-Λυκειάρχου, Με τους Αγίους μας -Μάρτιος, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 66-71)